

1. KAPITOLA

EMBRY

Minulost

Bylo mi jednadvacet let, když jsem poznal krále.
To ovšem předbívám.

Nejdřív vám povím trochu o sobě, Embrym Mooreovi, synovi hrůzu nahánějící viceguvernerky Vivienne Mooreové. Svět ve mně určitě musí vidět prince. Vyrůstal jsem s koňmi, loděmi, dokonce i s vlastním zatraceným jezerem. Studoval jsem na těch nejprestižnějších školách, promoval jsem předčasně a šel do války, protože mi to připadalo jako dobrá zábava.

Bylo to ještě předtím, než válka skutečně začala. V době, kdy lidé věřili, že se karpatští separatisté uklidní a stáhnou jako vždycky. Bylo to pro mě jako to nejdivočejší dobrodružství – strávit trochu času v horách, chvíli si hrát na vojáky a přidat tím dobře znějící položku do životopisu před svou nevyhnutelnou budoucností v politice.

Princové to tak dělávají.

Měla to být hračka.

A taky to *byla* hračka... do druhého měsíce na základně.

Mám pocit, že jsem měl chuť na cigaretu. Proto mi unikl začátek té rvačky. Padl soumrak a narůžovělé světlo zakrylo ošklivost základny. Z postele jsem si vzal stříbrné pouzdro na cigarety a vyšel ven. Uvažoval jsem, že svět už nemůže být krásnější než právě v tu chvíli. Na západě záblesky oranžové, rudé a fialové, tmavé pásy na východě, svěží čistý vzduch a příslib hvězd nad hlavou. Co by mohlo být krásnějšího? Co jiného by dokázalo zastavit moje myšlenky, můj dech, všechno až na zbožný údiv a neuvěřitelný vděk?

Dokazuje to, jak rozdílně jsem tehdy uvažoval, když jsem se ptal *co místo kdo*.

Zabočil jsem za roh a už jsem vytahoval z pouzdra cigaretu, když se kolem mě mihla šedohnědozelená skvrna a srazila se s jinou šedohnědozelenou skvrnou. Uskočil jsem, cigareta mi vyklouzla z ruky a spadla na zem. Na poslední chvíli jsem se dostal z dosahu tornáda pěstí a vojenských bot, které už přitáhlo pozornost všech v nejbližším okolí.

„To byla moje poslední cigareta, debile,“ ucedil jsem k nikomu konkrétnímu.

Velký chlap, kterému se říkalo Dag – všichni už stihli zapomenout jeho skutečné jméno – sledoval se složenými pažemi boj, na obličejí výraz čirého znechucení. „Pitomci.“

Souhlasně jsem zamručel. Proviantní sklad nedávno přestal vydávat cigarety jako součást nového, zdravějšího přístupu k péči o vojáky a mně se dnes večer vážně, ale *vážně* nechťelo jít kilák a půl do malé ukrajinské vesničky pro nový balíček cigaret. Teď to ovšem vypadalo, že mi nic jiného nezbyvá.

„Vložíš se do toho?“ zeptal se mě Dag a kývl k té rvačce, která se nám odehrávala před očima.

„Když jsem kvůli nim upustil poslední cigáro? Za-